

Русъ косъ азъ желяжъ,
и занежъ едвамъ тражъ;
Ты жъ имашь, райско птиче,
нъ на тебе не прилича:

Расплети жъ, и обвый мя
какъ умирамъ съживи мя.

Чръны очи азъ обычамъ.
и зарадъ тѣхъ въ огонь тичямъ: —

Ты гы имашь, сладко пиле!
и крѣвь-тжъ ми тѣ сжъ испили;

Харижи гы ты на мене,
животъ-тѣ ми да не вяне.

Алы страны азе любжъ,
и за тѣхъ си здравье губжъ: —

Ты гы имашь, мило либе,
и за мень сжъ тѣ у тебе;

Дай гы менѣ, о душице!
всичко скупомъ съ бѣло лице.

Бѣлы вянкы азъ милѣжъ,
и зарадъ тѣхъ вяжъ, тлѣжъ:

Ты гы имашь, милый свѣте!
какъ трандафель кытка цвѣте.

Раскопчи гы покажи гы,
и на мене харижи гы.

(отъ Пѣснопоекъ-тжъ)
